

8.
Kot na majke prsih belih
detice nebore sanja,
Tukej v krajih osamelih
voda ziblje čoln brezdanja.
In drevo se nad valove
biho, radovedno sklanja,
in derete daljine, nove
kakor da lehnó požvarja.
Tam v globini kratno mesto,
sredi mesta katedrala.
Vanjo je lepó nevesto
živa družba pripeljala.
Dom visóki, razsvetljen
tisoč srebrnih kristalov,
tisoč glasov oznanju
sladko srečo zaročencev.
Toda — ženin, on ne gleda
svetlih luči v kandelabrih,
šumna groba mu preseva.
Ej, v njegovih prsih hrabrih
jedna luč žari krasnejše
nego vsi neba svetovi,
jedn glas zveni krepkejši
nego vsi zemlje zvonovi.
Kakor soluni žar svetice
svit oči piše mu duša,
glas izvoljene device
kot zamaknjena poslušča.
Kaj se zgane kip v oltarji...
Iz oči, ki v njih hlinben
ni svetila v mli žarji,
svigne na njga pogled jezen.
In vse luči potamnijo,
sladki vtičnejó glasovi,
zopet v trdno melodijo
me objamejó valovi.
In drevo se nad valove
biho, radovedno sklanja,
sladka hribica me zove,
kakor da lehnó požvarja:
Zdrami se, moj hribček, zdrami,
kaj si se tako zauaknil,
sam met črnimi vodami
kaj si novega izaknil?
~~Da je čas pot bzi rane~~
Da je čas pot bzi rane
sam po stopah dirajoči,
a spomin pa samotvane
lev, ki v hipu nanjga skoči —
da je čas je rožice, ki nam večno
pa visókem nebe oije,
a spomin z megle nesrečo
našim ga pogledom stije.
~~Da bi ti bti ti, draga mila~~
Da bi ti bti ti, draga mila
burji, ki megle prežene...
Da bi ve spominov sila
da bi oči bi ti veser mila,
ki prežene megle črne,
da bi mi čoln vodila,
dalek se pristan ne vrne.

Ms 877
1.26.
BIBLIOTHECA UNIVERSITARIA
LJUBLJANA

